

Sygn. akt IV CSK 167/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Powiatu [...] przeciwko T. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Pozwany T. W. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 listopada 2013 r. oddalający jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 20 maja 2014 r., który został wydany w sprawie o zapłatę, wnosząc skargą kasacyjną opartą na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65 § 1, art. 471, art. 556 § 1, art. 560 § 1 w zw. z art. 556 § 1 i art. 566 § 1, a także naruszenia prawa procesowego - art. 232 i 328 § 2 k.p.c. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania „z uwagi na fakt, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego sankcjonuje niezgodne z treścią prawa materialnego rozstrzygnięcie i pozostawia w obrocie prawnym wyrok dotknięty wadliwością merytoryczną. Wskazane naruszenia przepisów prawa materialnego oraz obraza zasady procedury cywilnej dotyczącej ciężaru dowodzenia w procesie czynią wyrok niezgodny z obowiązującym prawem, a jego utrzymanie w mocy nie leży w interesie społeczeństwa państwa prawa. Z tego powodu skarga kasacyjna, zdaniem pełnomocnika, jest oczywiście zasadna i jako taka winna zostać rozpoznana, aby dokonać kontroli merytorycznej zapadłego w sprawie, wadliwego prawnie rozstrzygnięcia.” Zacytowana argumentacja wyczerpuje całość uzasadnienia wniosku.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołując się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność skargi, skarżący nie przedstawił stosownej argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów prawa procesowego bądź materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w Z. oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący całkowicie pominął aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, których nawet nie skonkretyzował poprzez wyraźne wskazanie naruszonych - jego zdaniem - przepisów prawa, poprzestając na odwołaniu się do nich w sposób ogólny. Uzasadnienie wniosku sprowadza się do zacytowanych ogólnikowych uwag skarżącego dotyczących naruszenia prawa przez Sąd odwoławczy, nie zawierając żadnych argumentów prawnych, które mogłyby przekonać o wystąpieniu przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wobec braku przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]